

Arrest

nr. 203 111 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 december 2014 wordt de aanvraag geactualiseerd. Op 16 februari 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 18 februari 2015 wordt de beslissing ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.11.2014 werd ingediend en op datum van 18.12.2014 werd geactualiseerd door :

B., M. (R.R. ...)

Geboren te Spidak op (...) 1963

Ook gekend als B, M U, R (R.R.)

Geboren te Tbilisi op (...)1953

Ook gekend als U. R.

Meerderjarige kinderen:

U., K. (R.R. ...)

Geboren te Tbilisi op (...)1989

U., B. (R.R. ...)

Geboren op (...) 1984 te Tbilisi

Adres: (...) IEPER

Nationaliteit: Georgië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.06.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk een jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkene beweert dat de asielpcedure van betrokkenen meer dan vier jaar duurde, maar deze bewering berust niet op de waarheid.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen op hun lopende procedure 9ter. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag werd afgesloten op datum van 08.01.2015. Dit element kan dus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de medische getuigschriften d.d. 28.02.2014, 04.03.2014, 04.06.2014, 23.09.2014, 06.11.2014 en 10.11.2014 en de medische verslagen d.d. 06.05.2013, 14.03.2014, 16.09.2014 en 17.09.2014) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat ze reeds vijfmaal een aanvraag 9ter indienden, welke allemaal negatief werden afgesloten. De laatste beslissing, waarbij met al de hier voorgelegde attesten rekening gehouden werd, dateert van 08.01.2015.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2011 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich het grootste deel van die periode bewust genesteld in illegaal verblijf. Verzoekers maakten zelf de keuze om éénmaal een asielaanvraag in te dienen in België, 5 aanvragen conform artikel 9ter en 2 aanvragen conform artikel 9bis. Bovendien werd hen op 18.05.2012 (voor B. op 30.05.2012), 24.08.2012 en 22.10.2014 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Meester B. verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en stelt dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren naar hun herkomstland. Wat deze verwijzing betreft, merken we op dat meester Blomme echter geen enkel argument naar voor heeft gebracht op grond waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Ook de verwijzing naar de toestand in Georgië, waar het politieke en sociaal-economische klimaat nog altijd niet gezond zou zijn en waar de toestand onveilig zou zijn, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een uiterst negatief reisadvies voor Georgië geeft, berust niet op de waarheid. Buitenlandse Zaken raadt ten zeerste reizen af naar de regio's Abchazië, Zuid-Ossetië en de Noord-Kaukasus maar stelt verder dat er zich in de rest van het land, inclusief de regio rond hoofdstad Tbilisi, geen grote veiligheidsproblemen voordoen. Gezien verzoekers afkomstig zijn uit Tbilisi, vormt dit dus geen probleem. Dit argument kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De raadsheer stelt eveneens dat het gezin van betrokkene ten zeerste ontwricht zou worden indien er geen machtiging tot verblijf afgeleverd zou worden. In dit verband kunnen we opmerken dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Meester B. verwijst naar het Kinderrechtenverdrag, meerbepaald naar artikel 3 van dat Verdrag. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag: "Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt." De zonen van betrokkenen zijn beiden reeds meerderjarig, B. is reeds 30 jaar oud en K. is reeds 25 jaar oud. Het Kinderrechtenverdrag is dan ook niet van toepassing hier.

Betrokkenen beroepen zich verder op hun schoolgaande kinderen, die reeds drie jaar school zouden lopen in België, dat de onderbreking van hun schooljaar niet geëist kan worden en dat bij een terugkeer hun volledige schoolloopbaan teniet gedaan zou worden. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de zoons van betrokkenen reeds meerderjarig waren bij aankomst in België, dat zij – behalve taallessen – in België geen onderwijs genoten hebben en dat zij hun studies hebben afgerond te Georgië, alvorens naar België te komen. Dit argument kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat haalt aan dat betrokkenen gezien zij momenteel in België verblijven, de aanvraag zouden moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden.

Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is vooralsnog niet het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden.

Meester B. stelt dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet. Er dient op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Dezelfde argumenten die in de aanvraag artikel 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag artikel 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

De advocaat van betrokkene stelt tenslotte dat verzoekers hun aanvraag formeel niet enkel wensen te steunen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat zij vragen te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie. Het is onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit enige aanvaring gehad hebben met de strafrechter, dat er bij hun weten lastens hun ook geen strafonderzoek hangende is en er derhalve geen sprake kan zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Voor de volledigheid willen we hier toch aanhalen uit het administratief dossier blijkt dat de heer U. R. en mevrouw B. M. op 23 september 2014 betrappt werden op winkeldiefstal en dat er een PV opgesteld werd (IE.55.L1.014886/2014). Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van buitengewone inzet, dat betrokkenen onmiskenbaar op zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen desgewenst in een knelpuntberoep, dat ze sterke sociale bindingen zouden hebben met België en de Belgische bevolking en dat ze getuigenverklaringen voorleggen evenals attesten van gevolgde Nederlandse taallessen, attesten van maatschappelijke integratie en attesten van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de ontvankelijkheid

De raadsman van verzoekers legt een bijkomend stuk neer ter zitting aangaande eerste verzoeker.

Ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat het stuk werd bezorgd om de actualiteit van zijn belang aan te tonen.

Er is geen betwisting met betrekking tot het actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het eerste middel voeren verzoekers het volgende aan:

“EERSTE MIDDEL: Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM. Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: de criteria uit de instructie van 2009 niet meer van toepassing zijn de duur van de procédures was niet onredelijk en kan geen aanleiding geven tot regularisatie verblijf de verschillende argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen het voorwerp moeten uitmaken van een andere procédure de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. er geen schending is van art. 3 EVRM of art. 1 Verdrag New York of het kinderrechtenverdrag de scholing van de kinderen is niet buitengewoon de ingeroepen vrees voor vervolging in het land van herkomst kan niet aanvaard worden Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden. Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procédure en goede integratie. De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is. Er wordt ook in gene mate rekening gehouden met het feit dat er onmogelijkheid is tot terugkeer niet enkel omwille van de problemen aldaar maar ook omdat CGVS alle documenten van concludanten in origineel blijkbaar is kwijtgeraakt. Dat door niet te antwoorden op deze nochtans zeer pertinente argumentatie er duidelijk een manifeste schending van de motiveringsplicht aan de orde is.”

3.2 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het tweede middel zetten zij het volgende uiteen:

“TWEEDE MIDDEL Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De

redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procédure ingeroepen redenen. Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procédures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst. Dat verzoekers nu juist niet terugkunnen naar hun land van herkomst en bijgevolg deze procédure dan ook niet kunnen indienen in het land van herkomst. Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt vanuitgegaan alsof verzoekers een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekers terug naar hun land van herkomst zouden zijn gegaan, zij nooit enig visum zullen kunnen bekomen vanwege de Belgische overheid. Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procédures dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden."

3.3 In het derde middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"DERDE MIDDEL Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen. Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Dat 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen". Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: er is de kennis en het spreken van het Nederlands de verzoekers zijn totaal verankerd er is sprake van langdurig verblijf weze meer dan 9 jaar met verschillende procédures tot het bekomen van legaal verblijf Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers ten zwaarste ontwricht. " Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29). Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3: " Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Georgië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling. Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven. Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekers gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het

zodoende maar normaal is dat verzoekers de aanvraag art. 9 BIS VW in België kunnen indienen. Verzoekers verwijzen naar het feit dat er is sprake van een langdurig verblijf met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor is zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Verzoekers hebben verschillende stukken voorgelegd betreffende de door hem gerealiseerde integratie. Er is sprake van een buitengewone inzet. Het staat vast dat als verzoekers thans gedwongen zouden worden terug te keren naar hun geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de kinderen van verzoekers. Alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan en de gehele familie zou van voren af aan opnieuw moeten beginnen. Het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden. Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW."

3.4 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het vierde middel zetten zij het volgende uiteen:

"VIERDE MIDDEL SCHENDING ART 7 VW SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING In Georgië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard; De situatie in Georgië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudence van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Georgië. In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van delen van de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci". Actueel zijn er tal van onveiligheidsfactoren in Georgië. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en vast te houden op basis van politieke of andere overwegingen. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM. In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Georgië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. Minstens is het zo dat deze situatie in Georgië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een beslissing betreffende de ingediende art. 9 BIS VW, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers verwezen worden naar Georgië om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen, terwijl uit een dergelijk onderzoek onmiskenbaar gebleken zou zijn dat de toestand in dit land geenszins voldoende garanties kan bieden en het indienen van een dergelijke aanvraag onmogelijk is hic et nunc in het voormelde land. Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat in gene mate rekening wordt gehouden met alle elementen van het dossier."

3.5 In het vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het vijfde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"VIJFDE MIDDEL SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Georgië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielaanspraak, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW zonder rekening te houden met de situatie in het

land van herkomst, er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM. Indien de beoordeling van de situatie in het land van herkomst niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering. wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

3.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar verzoekers doorheen de middelen de schending aanvoeren van de beginselen van behoorlijk bestuur, de middelen slechts ontvankelijk zijn in de mate dat zij de schending aanvoeren van een concreet beginsel. Waar zij verwijzen naar artikel 7 van de vreemdelingenwet, zetten verzoekers niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou vormen van voormeld artikel zodat dit middelonderdeel evenzeer onontvankelijk voorkomt.

Verzoekers voeren meermaals de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat verzoekers tevens geschonden achten. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekers sommen de motieven uit de bestreden beslissing op en betogen dat in alle redelijkheid diende te worden aangenomen dat er wel degelijk mogelijkheid is voor hen om de aanvraag in België in te dienen en dat als de gemachtigde dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in de andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dient te worden vastgesteld dat zij voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met een langdurige procedure en een goede integratie. Zij verwijzen naar hun bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm waardoor zeer sterke sociale banden ontstaan zijn met België en zijn autochtone bevolking en naar de verschillende voorgelegde stukken en hun buitengewone inzet. Naar hun mening worden de door hen aangehaalde redenen zoals sterke sociale binding met België en verregaande integratie nooit afdoende beantwoord, is de bestreden beslissing (manifest) in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de mate waarin hiermee geen rekening werd gehouden en waar in gene mate wordt overgegaan tot een onderzoek ten gronde.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun betoog beperken tot een algemene verwijzing naar andere dossiers zonder *in concreto* aan te duiden in welke mate zij zich in dezelfde concrete omstandigheden bevinden als in deze “*andere dossiers*” waarbij zij evenmin aanduiden om welke dossiers het zou gaan. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit de aanvraag en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de duur van de procedure en de betrokken elementen van integratie thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent de duur onder meer: “*De duur van de procedure – namelijk een jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De advocaat van betrokkene beweert dat de asielpprocedure van betrokkenen meer dan vier jaar duurde, maar deze bewering berust niet op de waarheid.*” en “*Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden*

omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2011 te verblijven. Echter, betrokkenen hebben zich het grootste deel van die periode bewust genesteld in illegaal verblijf. Verzoekers maakten zelf de keuze om éénmaal een asielaanvraag in te dienen in België, 5 aanvragen conform artikel 9ter en 2 aanvragen conform artikel 9bis. Bovendien werd hen op 18.05.2012 (voor B. op 30.05.2012), 24.08.2012 en 22.10.2014 bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.” Omtrent de integratie stelt hij: “De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van buitengewone inzet, dat betrokkenen onmiskenbaar op zeer sterke wijze geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen desgewenst in een knelpuntberoep, dat ze sterke sociale bindingen zouden hebben met België en de Belgische bevolking en dat ze getuigenverklaringen voorleggen evenals attesten van gevolgde Nederlandse taallessen, attesten van maatschappelijke integratie en attesten van inburgering) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij door hun terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Waar verzoekers menen dat vele jaren van verblijf en integratie zomaar aan de kant worden geschoven, dat de motivering op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is of dat het onderbreken van het verblijf onherroepelijk het verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van hun verblijf betekent, kunnen zij dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekers beperken zich in wezen tot het aangeven het niet eens te zijn met de motieven, doch zij gaan er niet *in concreto* op in, laat staan dat zij de motieven weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar zij stellen dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat er onmogelijkheid is tot terugkeer, niet enkel door de problemen aldaar maar ook omdat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alle originele documenten blijkbaar is kwijtgeraakt, verduidelijken verzoekers niet waaruit dit zou blijken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat originele stukken zijn verloren geraakt en verzoekers maken dit ook niet aannemelijk. Bovendien staat hierover niets vermeld in de aanvraag zodat verzoekers de verwerende partij niet kunnen verwijten met dit element geen rekening te hebben gehouden, nu zij er geen kennis van had.

Verder verwijzen verzoekers naar wat zij benoemen als vaste rechtspraak, evenwel zonder deze rechtspraak te duiden of te benoemen en betogen zij dat het feit dat zij niet in aanmerking komen voor de criteria van Genève niets afdoet aan alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De elementen werden niet aangehaald in het kader van de asielaanvraag en zelfs indien dat het geval zou zijn, dan dringt zich nog een nieuwe beoordeling op in het kader van de procedure regularisatie, nu het voorwerp en de finaliteit van beide procedures verschillend zijn en dient een onderzoek te worden gedaan naar de in deze procedure ingeroepen redenen, zo stellen zij. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers niet *in concreto* benoemen omtrent welke elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf geen onderzoek zou zijn gevoerd of geen motivering zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Zoals uit het hogerstaande blijkt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent elk van de elementen gemotiveerd om welke reden deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Waar zij voorhouden dat er wordt beperkt tot het uiten van 'gratuite' beweringen, kunnen verzoekers evenmin worden bijgetreden aangaande hun standpunt. Zij duiden ook opnieuw niet aan welk motief uit de bestreden beslissing zij hiermee viseren. Het aangeven dat zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst, houdt opnieuw slechts de mededeling in dat zij het niet eens zijn, hetgeen niet kan volstaan om de motieven te weerleggen. Dit doen verzoekers evenmin door voor te houden dat zij nooit enig visum zullen bekomen vanwege de Belgische overheid. Dit is een holle bewering waarbij wederom niet wordt aangegeven waaruit dit zou blijken.

Verzoekers citeren verder de wettekst van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, en zij stellen dat "*ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers ten zeerste ontwracht*". De Raad wijst er in dit kader in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen (gedwongen) verwijdering(smaatregel) inhoudt en dat de beslissing het volledige gezin betreft, minstens benoemen verzoekers niet wie zij zouden dienen achter te laten, zodat een ontwrichting van het gezin niet aan de orde is.

Omtrent artikel 3 van het EVRM staat in de bestreden beslissing te lezen: "*Meester B. verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en stelt dat betrokkenen onmogelijk kunnen terugkeren naar hun herkomstland. Wat deze verwijzing betreft, merken we op dat meester B. echter geen enkel argument naar voor heeft gebracht op grond waarvan de conclusie dat artikel 3 EVRM effectief geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*"

De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekers niet *in concreto* ingaan op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zij beperken zich immers tot algemene verwijzingen naar verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen, een ernstige en precaire situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen en tal van onveiligheidsfactoren in Georgië. Zij stellen – eveneens op louter algemene wijze – dat verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de 'VBC' betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Georgië, dat in het verleden werd geoordeeld dat de bevolking van delen van de Kaukasus het slachtoffer was van groepsvervolging en dat het een courante praktijk lijkt te zijn om een persoon te arresteren en vast te houden op basis van politieke of andere overwegingen. Tevens beweren zij dat de situatie in Georgië tot op heden er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en dergelijke meer waardoor zij door hun loutere aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen. Zij slagen er met hun algemene beweringen omtrent de toestand in het land van herkomst dan ook niet in het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat de vrees die zij uiten niet *in concreto* wordt aangetoond en dat de loutere vermelding dat zij vrezen onderworpen te worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, niet aan het wankelen.

Zoals verzoekers aangeven, weigerde de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen op 29 februari 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad weigerde op 14 juni 2012 bij arrest met nummer 83 022 eveneens voormelde statussen toe te kennen. Hieruit kan reeds worden afgeleid dat er zich geen omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend, minstens tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat zich na voormelde beslissingen dergelijke omstandigheden hebben voorgedaan die zij destijds niet konden invoeren. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing kunnen verzoekers daarenboven ook niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen onderzoek zou zijn gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM of dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen van het dossier, noch waar zij voorhouden dat dit niet zou blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. Het betoog van verzoekers doorheen hun middelen dat onafhankelijk van de asielaanvraag eveneens een onderzoek dient te worden gevoerd in het kader van onderhavige procedure, is dan ook niet dienstig daar uit de bewoordingen van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat een beoordeling werd gemaakt, waarbij verzoekers er niet in slagen deze met concrete argumenten, laat staan bewijzen, te weerleggen. Nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing *in casu* geen (gedwongen) verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in

zich draagt, herinnert de Raad er immers nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekers er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het algemene betoog volstaat niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM stelt de Raad opnieuw vast dat de bestreden beslissing verzoekers strikt genomen niet verplichten om terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoekers brengen voorts geen enkel stuk aan dat hun betoog dat hun veiligheid in Georgië in gevaar is, kan ondersteunen. In deze omstandigheden kunnen zij niet worden gevolgd in hun standpunt dat gemachtigde van de staatssecretaris de bepalingen van artikel 5 van het EVRM heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit hogestaande bespreking is reeds gebleken dat de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

Omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag staat in de bestreden beslissing te lezen: *“Meester B. verwijst naar het Kinderrechtenverdrag, meerbepaald naar artikel 3 van dat Verdrag. Artikel 1 van het Kinderrechtenverdrag: “Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.” De zonen van betrokkenen zijn beiden reeds meerderjarig, B. is reeds 30 jaar oud en K. is reeds 25 jaar oud. Het Kinderrechtenverdrag is dan ook niet van toepassing hier.”* Over de meerderjarigheid van de kinderen waarnaar de gemachtigde verwijst, reppen verzoekers met geen woord. Ook zetten zij niet uiteen welke *“belangen van de kinderen”* en hoe hun persoonlijke ontwikkeling zouden worden geschaad. Omtrent de schoolloopbaan van de kinderen stellen zij opnieuw zonder meer dat de volledige schoolloopbaan zou worden tenietgedaan terwijl in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Betrokkenen beroepen zich verder op hun schoolgaande kinderen, die reeds drie jaar school zouden lopen in België, dat de onderbreking van hun schooljaar niet geëist kan worden en dat bij een terugkeer hun volledige schoolloopbaan teniet gedaan zou worden. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat de zoons van betrokkenen reeds meerderjarig waren bij aankomst in België, dat zij – behalve taallessen – in België geen onderwijs genoten hebben en dat zij hun studies hebben afgerond te Georgië, alvorens naar België te komen. Dit argument kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Omtrent het betoog van verzoekers dat een aanvraag aldaar indienen omslachtig en duur is, dient eveneens te worden vastgesteld dat niet *in concreto* wordt ingegaan op de motieven van de gemachtigde waar de gemachtigde van de staatssecretaris stelt: *“Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving gemaakt zou moeten worden.”*

Met hun betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen verzoekers niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en tot het aangeven het niet eens te zijn, hetgeen niet volstaat. Waar verzoekers verwijzen naar de rechten van verdediging, wijst de Raad er nog op dat de procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een administratieve procedure is en geen juridische. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet

voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekers hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij verhinderd waren om hun aanvraag op latere datum aan te vullen met bijkomende stukken. Zij slagen er doorheen hun betoog niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald, of met welke "actuele situatie", elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar verzoekers met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, of van de andere aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN